

[Pia Christmas-Møller]

cialdemokratiet. Det er alene et anliggende mellem Det Konservative Folkeparti, Venstre, Det Radikale Venstre, Centrum-Demokraterne og Kristeligt Folkeparti samt Fremskridtspartiet. Socialdemokratiet kan under ingen omstændigheder have adkomst til at diskutere varigheden af forliget; der er ingen tidsbinding på det, så de bemærkninger må stå helt for hr. Jørn Pedersens egen regning. Vi kan i hvert fald ikke på nogen måde give tilslutning til hans ønsker.

Kim Behnke (FP):

Op til det forlig, der blev indgået med bl.a. Fremskridtspartiet den 8. maj 1992, var vi ved forhandlingsbordet i den situation, som så ofte er tilfældet: Man har synspunkter, der skal bøjes mod hinanden. De pågældende unge mennesker skulle have et fast beløb, samtidig med at der var et krav om, at timelønnen skulle stige fra det ene tilbud til det andet, og så fandt man frem til denne lidt kinesiske model – sådan rent matematisk, og på papiret så det jo pænt ud – hvorefter de pågældende bare skulle arbejde tilsvarende færre timer. Vi var en del, der syntes, at det var en dum måde at gøre det på, men ikke desto mindre skulle der indgås en aftale, og på papiret så det jo pænt ud.

I mellemtiden er der jo sket det, som hr. Jørn Pedersen fuldstændig rigtigt siger, at ude i kommunerne er ordningen nærmest blevet umulig at finde ud af og holde rede på. På en eller anden genbrugscentral eller et eller andet sted, hvor man tømmer freon af køleskabe, har man 10 eller 20 unge mennesker gående. Nogle af dem er der i 15 timer om ugen, nogle i 17 timer og nogle i 20 timer, og for den, der skal lede arbejdet, er det jo komplet umuligt at holde rede på, hvordan arbejdet overhovedet skal afvikles.

Da regeringen i forbindelse med fremsættelsen af dette lovforslag kom med ønsket om, at alle i hvert fald skal være der i 20 timer, syntes vi derfor, at det var ganske rimeligt, fordi det netop har givet problemer og været noget rod, at man kunne være der i både 15, 17 og 20 timer. Men så skal tingene jo også hænge sammen; det kan ikke nytte noget, at de, som skal være der i 20 timer, også skal have den højeste tæsesats i alle 20 timer, for så ville man jo få en situation, hvor der ville være en kolossal forskel på den løn, som to personer ville få for

bogstavelig talt samme arbejde. Derfor lykkedes det heldigvis – og det er der grund til at rose for – at få indgået en aftale om, hvordan det forlig fra den 8. maj sidste år kunne blive forbedret, så vi slipper for roderiet med de 15, 17 eller 20 timer og fastholder, at det er 20 timer, og også fastholder, at det selvfølgelig er til de dertil hørende takster.

Når SF's ordfører, fru Lilli Gyldenkilde, så gør det her til en slavelov, må man altså sige, at begrebet slaveri unægtelig er blevet noget devalueret. Der er ikke tale om slaveri. Der er tale om, at vi efterhånden har udviklet en praksis i Danmark, hvor der i det øjeblik, hvor man får udleveret et stykke eksamenspapir – hvad enten det er på et hf-kursus, eller det er efter en studentereksamen – på bagsiden af eksamensbeviset er aftrykt et kort over byen, og så er der med blåt indtegnet en rute hen til arbejdsformidlingskontoret. Så går man derhen og får at vide, at der intet arbejde er. Derefter bliver der med rødt indtegnet en rute igennem byen hen til bistandskontoret, hvor man så kan få udbetalt bistandshjælp.

Det er ikke en måde at behandle unge mennesker på. Derfor er det selvfølgelig nødvendigt, at der bliver stillet krav om, at hvis man vil have nogle penge udbetalt, skal man også udføre et stykke arbejde. Det er da ikke slaveri. Det er da mere uværdigt at sige til folk: Værsgo, her er nogle penge – uden at der stilles nogen som helst krav om, at der udføres et stykke arbejde i forbindelse med den udbetaling.

Men fru Lilli Gyldenkilde har fuldstændig ret i betragtningen om, at det her bliver misbrugt af kommunerne på den måde, at det koster ordinære ufaglærte stillinger. Det er også derfor, vi er modstandere og ikke – som fru Lilli Gyldenkilde sagde – vil stemme for lovforslaget. Nej, det gør vi ikke. Vi stemmer for en række ændringsforslag, men vi stemmer imod lovforslaget. For det her er at ødelægge det for dem, der har det sværest på det ordinære arbejdsmarked, nemlig de lavestlønnede ufaglærte.

Det er jo ikke bare her, det er tilfældet. Det er også tilfældet med de tilskud, der bliver udbetalt til, at folk – unge og ældre – kan komme i beskæftigelse i private virksomheder med kæmpestore løntilskud. Der betyder det også, at ordinære stillinger bliver nedlagt. Men det ved Folketinget jo godt, for det fremgår jo af